

Subtila Amăgire

Flavius Laurian Duverna

Subtila Amăgire

La început, era Cuvântul
Și El a fost cu Dumnezeu
Parte fiind în legământul...
Și ceruri toate și pământul
Gloria Lui vesteau mereu.

Astfel, tot ce-a fost făcut
N-au fost făcute, fără El,
Căci El a fost din început
Singurul Său Fiu născut -
Al Dumnezeului... Model.

În marea Sa înțelepciune
Când El l-a creat pe om,
Deplin era-n perfecțiune
Vrednic de o nouă lume
Pân-la nucleul, din atom.

Inteligență având deplină
Spre-a înțelege lumea vie,
Voia cea Sfântă și Divină
Prin cea mai clară lumină
Era prea sfânta-i părtășie.

Și-n cea mai-naltă bucurie
Își petrecea viața hărăzită
De Dumnezeu, ce la zidire
În veci spre a fi în fericire,
Prin legi i-a fost orânduită.

Înțelegând că-n ascultare
E pus misterul mărinimiei,
Omul creat, în cercetare,
Plin de iubirea-I cea mare
El își ducea viața veșniciei.

Dar, în pasul vieții fericite
Ce se scurgea cu bucurie,
S-a interpus pe negândite
Pe căi ce n-au fost bănuite
Ispita ascunsă, în viclenie...

Ascultând de-ale ei șoapte,
Decât la Domnul, ce a zis,
Cea mai sublimă libertate
Garant al fericirii-n toate,
A fost pierdută-n Paradis.

Și, din ambianța lor senină
Ce-o cunoscuse amândoi,
Fără veșmântul de lumină
Rămași singuri în grădină,
S-au revăzut de-odată goi.

Atunci frunze de smochin
Cu înfrigurare și-au cusut,
Veșminte firești, în declin,
Ascunși de ochiul cel divin
Cum în minte-au conceput.

Și-n conjuctura nou creată
Văzându-se, fără veșmânt,
La reîntâlnirea programată
În atmosfera îmbălsămată
Cu Tatăl cel ceresc și sfânt,

Și-au ascuns a lor prezență
Printre copacii din grădină,
Și-ndrăznind cu vehemență
Parcă treziți din somnolență
Și-a-ndreptățit a lor pricină.

Și-astfel, la întâlnirea avută
Cu Cel ce este Dumnezeu,
Sentința le-a fost hotărâtă
De mintea lor necunoscută,
Spunându-le-al vieții traseu.

Căci între șarpe și femeie,
Sămânța-i și-a ei ,Sămânță'
A prins contur noua idee,
Ce s-a aprins ca o scânteie
Transpusă prin făgăduință.

Și-astfel a intrat în vigoare
Cea mai aprinsă vrăjmășie,
Între ,Sămânța' salvatoare
Cu prețul vieții jertfitoare,
Și balaurul, plin de mânie.

Dar prin lupta ce-o va duce
I-au bucurat totuși sentința,
Că prin dureri pot să apuce
Făgăduința scumpă, dulce,
De-a se-mplini-n Ea biruința.

Ea putea ca să zdrobească
Pe Lucifer, ... cel travestit
În șarpe ca să-l amăgească,
Și la păcat, ca să-l târască
Pe omul nou ce-a fost zidit.

Și-avea să fie-o luptă mare,
Și șarpele era cel ce întâiul,
Prin necaz și-n strâmtorare
În vreme de grea-ncercare
Avea să-i rănească călcâiul.

Au acceptat cu resemnare
Cuvântul ce-a fost declarat,
Văzând prin el iubirea mare
În prețul de răscumpărare
Al Domnului, prin harul dat.

Dar peste-a lor neascultare
Blestemul a pus o hlamidă,
Ogoru-n brazda-i roditoare
Lucrat cu caznă și sudoare
Să nască spini și pălămidă.

Din el, Adam să își ia hrana
În toate zilele sale-ale vieții;
În sudori să-i strângă mana
Chiar de amară-i va fi rana
Prin zorii-n trudă-ai dimineții.

Și iarba verde, să mănânce,
Și pâine-n truda cu sudoare,
Până-n pământ se va duce
O vreme-anume să se culce,
De unde-a fost a lui lucrare.

Și Domnul, văzând că-s goi
Din piele, haine le-a făcut,
Și i-a îmbrăcat pe amândoi
Cu hainele din piele, - moi -
Marcând blestemul început.

Ca nu cumva să își întindă
Și mâna înspre pomul vieții,
Pe veci Lucifer să îi prindă
Și să nu se mai desprindă
Din nebuloasa vrajă a ceții...

Domnul, din Rai i-a izgonit
Și-a pus îngeri să vegheze,
Doi heruvimi, spre răsărit,
- Căci drumul trebuia păzit-
La Eden ei, să privegheze.

De strajă la porțile închise
Îndeplineau porunca dată,
Veghind cu-aripile întinse
În raze ca de foc aprinse,
Rotind, o sabie învăpăiată.

Ea se-nvârtea fără-ncetare
Și suflul care-l răspândea,
Stopa pe loc orice mișcare
Și orice demers la-naintare
La porți dacă se îndrăznea.

Acolo zilnic se descoperea
Din ceruri slava cea divină,
Acolo Adam își mărturisea
Orice dorință... ce-o avea,
Păcatul mare, și-a lui vină.

Când au văzut o schimbare
În ființa lor cum e-mplinită,
Produsă prin neasacultare
Cu consecințe-ngrozitoare,
Au reevaluat, marea ispită.

Și-au constatat că au greșit
Neascultând porunca dată,
Și că luând din pomul oprit
Fructul cel dulce... la privit,
Porunca strict a fost călcată.

Cu-amărăciune povesteau
Cum viața lor ei și-au trăit,
Când în Eden, în pace stau
Și-n imnuri sfinte-L laudau
Mărind pe Acel, ce i-a zidit.

Astfel, ai săi fii se închinau
Aducând jertfe Celui Sfânt,
Și legământul și-l păstrau -
Prin jertfele ce le-aduceau,
Cum cerea Legea-n Cuvânt.

Deși-au trăit o vârstă lungă
Cu gândurile la făgăduință,
Nu au știut că n-o s-ajungă
Chiar pân-la zilele din urmă
Să-și vadă scumpa biruință.

Când în ziua mare a-ntâlnirii
Vor vedea pe Domnul Sfânt,
,Sămânța'-n jertfa mântuirii,
Adam,... sub patosul iubirii
Se va-nchina pân-la pământ.

Flavius Laurian Duverna